Mivel több a te szerelmesed másnál?

Nyissuk ki a Bibliát János evangéliuma 3. részénél, a 19–21. versnél, ahol ezt olvassuk: *„Az pedig az ítélet, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindaz, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy meg ne feddessenek az ő cselekedetei. De a ki az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosak legyenek az ő cselekedetei, mert Istenben cselekedtettek.”* Ámen.

Ezek a versek megmutatják, hogy bár a Világosság eljött a világba, az emberek mégis úgy döntöttek, hogy jobban szeretik a sötétséget, mint a Világosságot. Ezt ahhoz hasonlíthatnánk, mint amikor valaki a régi dolgokat választja az újak helyett, mint aki egy új autó helyett inkább egy öreg autót választana.

Fontos megkérdeznünk magunktól: miért kerül elénk ez a választás a sötétség és a világosság között? Gondoljunk a gyöngyöt kereső kereskedő példázatára Máté evangéliuma 13. részéből. A kereskedő szép gyöngyöket keres, és amikor talál egy igen drága gyöngyöt, úgy dönt, hogy mindenét eladja, hogy megszerezze. Ez a példa rávilágít, mennyire fontos a gyöngy értékét bemutatni ahhoz, hogy a kereskedő döntsön.

Ha mindannyiunk elhívására gondolunk, tudatában kell lennünk annak, hogy nehéz időkben élünk, az *utolsó napokban*, amikor egyes prédikátorok már nem úgy mutatják be az Úr Jézust, amilyen Ő valójában, hanem más evangéliumot, más Jézust és más elhívást hirdetnek.

Fordítsuk figyelmünket a Jelenések könyvére is, a 2. részre, ahol az 1–5. verset olvassuk: *„Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a ki a hét csillagot jobbjában tartja, a ki a hét arany gyertyatartó között jár: Tudom a te dolgaidat, és fáradságodat, és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted; és megpróbáltad azokat, a kik apostoloknak mondják magokat és nem azok, és hazugoknak találtad őket; és terhet hordoztál, és tűrésed van, és az én nevemért fáradoztál, és el nem fáradtál. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél vissza azért honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedjed; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” Ámen.*

Láthatjuk, hogy az efézusi gyülekezetet dicséret illeti a cselekedeteiért, de feddés is, mert elhagyta az első szeretetét, és ez súlyos hiba. Az elkövetett hiba vagy bűn miatt fontos, hogy visszaemlékezzünk, honnan estünk ki. Meg kell vizsgálnunk magunkat, és vissza kell térnünk az első szeretethez, különben megtörténhet, hogy elveszik tőlünk a gyertyatartót, a Világosság jelképét, és sötétségben maradunk. Az Úr figyelmeztet: ez a gyülekezet elhagyta az első szeretetét.

Ha a saját tapasztalatomra gondolok: mintegy huszonöt évvel ezelőtt, amikor kezdett jobban kinyílni a szemem, sok mindent tettem Isten országáért. Az emberek látták a buzgóságomat, és azt mondták, hogy az első szeretetben vagyok. Ez a kifejezés, az *első szeretet*, a kezdeti

hevületet és szenvedélyt jelenti. Ahogyan egy kapcsolatban is az első szeretet a kezdeten van jelen, az udvarlás idején vagy a házasság elején, és nem a közös élet végén.

Ilyenkor a figyelmünk teljesen a szeretett személyre összpontosul, és ugyanígy kellene lennie az Istennel való kapcsolatunkban is. Az Úr Jézus megdicséri a gyülekezetet a cselekedeteiért, a fáradságáért és a tűréséért, azért, hogy nem tűri a gonoszokat, és megpróbálta azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugoknak találta őket. Fontos, hogy mi is megpróbáljuk az ilyen embereket, legyen bennünk tűrés, és szenvedjünk az Ő nevéért, el nem fáradva. Ezek nagy értékű dolgok. De egy lényeges dolgot jegyezzünk meg: elhagyta az első szeretetét.

Ez az ige különös figyelmet és alapos vizsgálatot érdemel. Azt látjuk, hogy az emberek gyakran nem helyeznek hangsúlyt a szeretetre való elhívásra. Nem buzdítják őket arra, hogy az Úr Jézust nagy értékű gyöngyként becsüljék. Ha például bemutatnak egy autót, kiemelik a tulajdonságait: a sebességét, az olyan felszereltségeit, mint a tempomat, a GPS, a vészhívó rendszer. Vannak autók, amelyek súlyos baleset esetén automatikusan hívják a 112-t, és a rendőrség pontosan a baleset helyszínén találja meg őket. Ezek a funkciók arra valók, hogy mélyen elcsodálkozzunk rajtuk, és felébredjen bennünk a vágy, hogy megvegyük. De hogyan kellene bemutatni az Úr Jézust, hogy válasszák és szeressék Őt? Milyen mélynek kellene lennie ennek a szeretetnek?

Nemrég valaki megkérdezte, honnan tudhatjuk, hogy valaki újjászületett-e. Hogyan ismerhetjük ezt fel? Egyesek azt mondják: abból, ha nem mutatkozik rajta a Lélek gyümölcse. De egy újszülöttnél nyilvánvaló, hogy ez még nem lehet meg. Hogyan állapíthatjuk meg, hogy valaki újjászületett-e? Megtartja Isten Igéjét? Megtagadta önmagát? Mit vizsgálhatunk meg, hogy biztosak legyünk?

Hogyan állapíthatjuk meg, hogy egy fiatalember szerelmes-e egy lányba? Észre lehet ezt venni? Az iskolában tanult irodalomban van egy regény, ha jól emlékszem, *Ion* a címe (Liviu Rebreanu ismert román regénye). Ebben a műben egy Ion nevű fiatalember feleségül vesz egy lányt, de nem szerelemből, hanem az apja vagyonáért, a földekért, amelyek az apa birtokában voltak.

Nem emlékszem pontosan a részletekre, de Ion egy másik lányt szeretett. A regény megmutatja, milyen utálatos az ilyen házasság, az anyagi érdekek kényszerítette frigy. Arra vagyunk elhívva, hogy szeressük az Úr Jézust, de vajon miért? Azokért az előnyökért, amelyeket Ő ad nekünk, mint a menny, az üdvösség és más áldások?

Vagy azért kellene szeretnünk Őt, mert a szemünkben szebb, mint ezer meg ezer más? Azért fordul a szívünk az Úr Jézus felé, mert az Atya gazdag, és palotát ígér nekünk a mennyben, vagy azért, mert Ő a legszebb a számunkra?

Máté evangéliuma 10. részében az Úr Jézus erőteljes üzenetet ad nekünk, amikor a 37. versben ezt mondja: *„A ki inkább szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát vagy leányát, hogynem engem, nem méltó én hozzám. És a ki fel nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.”* Ámen.

Az emberek bizonyos buzgóságot láttak rajtam, mert támogattam egy evangéliumi rádióadót, és más dolgokban is részt vettem. Azt gondolták, hogy ezek az első szeretet megnyilvánulásai. Amikor azt mondták nekem, hogy az első szeretetben vagyok, rájöttem, hogy valójában nem értik, mi az első szeretet, és azt feleltem nekik: *„Jaj nekem, ha ez az első szeretet!”* Nekik már volt egy előre kialakított képük arról, milyen az az ember, aki az első szeretetben él. De milyennek kellene valójában lennie annak, aki az első szeretetben van?

Amikor látunk valakit, aki megtér az Úrhoz, azt kellene látnunk, hogy jobban szereti az Úr Jézust, mint a szüleit, a gyermekeit vagy bármi mást. Abban a könyvben, amelyről beszéltem, a főszereplő nem szerette azt a lányt, mert a lány nem volt szép. Semmi vonzalmat nem érzett iránta. Csak az anyagi előnyök érdekelték.

Kérdezzük meg magunktól: mit kellene meglátnunk az Úr Jézusban, ami vonz minket? Az autóknál például tudjuk, mit keres a természetes ember: mekkora sebességre képes, milyen a színe, bőrülések, légkondi, klímaberendezés és sok más tulajdonság.

Ahogyan egy autó vonz a tulajdonságaival, úgy az Úr Jézusnak is vonzania kell minket valamivel. Kell, hogy legyen valami, ami miatt szeretjük Őt, nem igaz? Nem csupán egy nevet szeretünk. Szeretnünk kell az Úr Jézust, de mivel több Ő másoknál, hogy szeressük? Ahogy az Énekek éneke 5:9 mondja: *„Micsoda a te szerelmesed más szerelmesnél?”*

Az Úr Jézus világosan megmondja nekünk: *„Aki bármi mást jobban szeret, mint engem, nem méltó énhozzám.”* Ez a szerelmesség igazi értelme. Ha szerelmes vagy az Úr Jézusba, mit számít a többi? Van-e még értéke a többi dolognak?

Ha például ott van száz lány, és én beleszerettem a legszebbe közülük, kire gondolok? A kilencvenkilencre vagy arra az egyre? Térjünk vissza az Énekek énekéhez, hogy mélyebben megvizsgáljuk ezt a gondolatot. Ahhoz, hogy felébredjen bennünk az Úr Jézus iránti szeretet, ismernünk kell az Ő szívének vonásait, mert e nélkül az ismeret nélkül nem tudunk beleszeretni és nem érezhetjük a szeretetet. Az Énekek éneke 1. részének 16. versében ez áll: *„Ímé szép vagy szerelmesem, ímé gyönyörűséges!”* Ezek a szavak megmutatják nekünk az Úr Jézus szépségét, és arra hívnak, hogy elmélkedjünk rajta.

Egy nemrégiben tartott alkalmon, amelyen részt vettem, a sokasághoz szóló prédikátor csak a mennyei paradicsomról beszélt, és nem emelte ki az Úr Jézus szépségét, pedig ez segíthetett volna a világból érkezőknek abban, hogy megcsodálják és válasszák az Úr Jézust, aki a világosság, ahelyett, hogy a sötétségben maradjanak.

Ezután a 2. rész 7. versét olvassuk: *„Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, a vadkecskékre és a mezei szarvasokra: ne költsétek fel, ne serkentsétek fel a szerelmet, míg nem akarja!”* Ez arra tanít, hogy a szeretetet nem szabad erőltetni vagy idő előtt felkelteni. A szeretetet fel lehet kelteni ajánlatokkal, adással és kapással, de meg kell kérdeznünk magunktól, hogy ez valódi szeretet-e, vagy az ajánlatokhoz kötött szeretet.

Ha valakit azért szeretünk, mert adott nekünk valamit, az nem tud arra indítani, hogy jobban szeressük őt, mint apánkat, anyánkat és így tovább. A fontos az, hogy megkérdezzük magunktól:

igaz és feltétel nélküli-e ez a szeretet?

Ahhoz, hogy elkezdődjön a szeretet, a szerelem, fel kell fedeznünk az Úr Jézus szépségét, és nem csupán az ajánlatait. Az Énekek éneke 5. részének 9. verse arra indít, hogy helyezkedjünk bele a fiatal nő helyzetébe, és tekintsünk az Úr Jézusra mint a kapcsolat másik felére, megvizsgálva, milyennek kell lennie ennek a kötelléknek.

Amikor lesz időtök, olvassátok el az Énekek énekét, helyezkedjetek bele ennek a fiatal nőnek a helyzetébe, az Úr Jézust pedig tegyétek a másik oldalra, és vizsgáljátok meg, milyennek kell lennetek az Úr Jézussal való kapcsolatban. Az ige így szól: *Micsoda a te szerelmesed más szerelmesnél, hogy így kényszerítesz minket?* Nekünk is meg kell kérdeznünk magunktól: amikor eljön a szeretet, azért jön-e, mert az Úr Jézus kiválik ezer meg ezer közül?

Amikor Istenhez hívjuk az embereket, milyen üzenetet kell átadnunk? Arra buzdítsuk őket, hogy térjenek meg, nehogy a pokolba jussanak, vagy arra, hogy szeressenek bele az Úr Jézusba? Emlékezzünk arra, hogy Pál apostol Rómában bérelt egy házat, és mintegy két évig hirdette az Úr Jézust és Isten országát. Kiemelte, milyen vonzó és szép az Úr Jézus, hogy valódi szeretetet ébresszen az emberekben. Ennek a szeretetnek lényünk mélyéről kell fakadnia, mert nélküle nem vagyunk méltók az Ő szeretetére.

Tovább olvasok az Énekek énekéből, és leírom az Úr Jézust, szem előtt tartva, hogy az igaz szeretetnek mindvégig velünk kell maradnia, nem szabad kialudnia. Ahogyan a világ házasságaiban a kezdeti forró szerelem kihűlhet az élet kihívásai között, úgy nekünk is tisztában kell lennünk azzal a veszéllyel, hogy elveszíthetjük ezt a szeretetet. A világban sok válást látunk, és még ott is, ahol nincs válás, a házastársak kapcsolata kihűlhet.

Olvassuk most az Énekek éneke 5. részét, a 2–6. verset, és figyeljünk a két egymást szerető ember bensőséges kapcsolatára. Kérdezzük meg magunktól: mennyire kell megbántanod a másikat ahhoz, hogy eltávolodjon, hiszen olyan kapcsolatról van szó, amely szereteten és teljes odaadáson alapul, nem egyszerű társuláson vagy szerződésen. Az Úrral való kapcsolat nem érdekházasság, hanem mély szeretet és őszinte elkötelezettség.

Amikor arra gondolunk, hogy el fogunk menni erről a földről, olyan képek jutnak eszünkbe, mint az arany utcák és a mennyei palota, az örökkévalóság jelképei. Ebben a távlatban az Istennel való kapcsolatunknak olyannak kell lennie, mint amilyet Isten Igéje leír: *„az ő felesége elkészítette magát”*. Ez a felkészülés olyan, mint a szív virrasztása, még álmában is várva a szerelmese hangját: *„Nyiss ajtót nékem húgom, mátkám, galambom, tökéletesem! mert fejem telve harmattal, és hajfürteim éjjeli harmatcseppekkel.”* Ez a szerelmes hívása.

Mi pedig válaszul azt kérdezzük: *„Levetettem ruhámat, mimódon öltözzem fel? Megmostam lábaimat, mimódon mocskoljam be?”* De csak amikor a szerelmesünk kitart, akkor szánjuk meg, és kelünk fel, hogy ajtót nyissunk neki. Amikor végre ajtót nyitunk, a szerelmesünk már eltűnt, összetört szívvel hagyva minket, azzal a vággyal, hogy keressük, de nem találjuk, kiáltsunk utána, de nem kapunk választ.

Az Úr Jézus teljes szeretetkapcsolatot kér tőlünk. Meg kell kérdeznünk magunktól, van-e ilyen kapcsolatunk, és ilyen-e a szeretetünk. Annak a szeretetnek a mértéke, amelyet tőle kapunk, ugyanakkora kell legyen, mint amelyet mi adunk neki. Ha valaki mást jobban szeretünk, mint Őt, akkor iránta való szeretetünk csökken, és ez akár azt is eredményezheti, hogy elmegy. Egy ige figyelmeztet minket: *„Ha még a saját életemet is jobban szeretem nála, nem vagyok méltó hozzá."* Ez az első szeretet, amelyre elhívattunk.

Hogy újra megtaláljuk ezt az első szeretetet, a Legszebbet kell keresnünk. János evangéliuma 14. és 15. részében megvizsgáljuk ennek a szeretetkapcsolatnak a természetét. Lényeges, hogy mindig újra felidézzük magunkban az Úr Jézust, mert ahogy a közmondás tartja: *„Szem elől, szív elől."*

Ha nem frissítjük fel az emlékezetünket, a vele való kapcsolatunk meggyengülhet, ahogyan az emberi kapcsolatokban is, ahol ha nem tartjuk a kapcsolatot, a kötelék elhalványulhat. Nem fordult már elő veletek, hogy eltűnődtetek, miért nem hívtatok fel régóta egy ismerőst? Ez akkor történik meg, amikor a kapcsolat meglazul, és nem tulajdonítotok fontosságot az illetőnek. A rendelkezésetekre álló időt más dolgoknak szentelitek, amelyek lekötnek titeket, azoknak, amelyek fontosak az életetekben, és ébren tartanak titeket azon a területen.

Ugyanez történik az Úr Jézussal való kapcsolatban is. Úgy tűnik, elhagyták az első szeretetet, és most már szinte semmi sincs belőle. Mi történt az efézusi gyülekezettel, amely olyan jól kezdte az Istennel való életet? Pál apostol három évet töltött ott, tanította, intette őket, és sírt értük. Az első szeretettel kezdték, de most ez megfogyatkozott, és elvesztették.

Ha egy kicsit figyelmesek vagyunk, könnyen észrevehetjük, hogy valaki még az első szeretetben van-e vagy sem. Ha nem tudjuk, hogyan kell szeretni, nem vesszük észre, és ma szinte senki sem érti, mit jelent az első szeretet.

János evangéliuma 14. részéből olvasunk, a 21. és 23. versből: *„A kinél vannak az én parancsolataim és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, és én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak."* Ámen. Nem a megtartásnál akarok most megállni, hanem a szeretetnél, ennél: *„az szeret engem."*

Aki szeret, azt a szeretet bizonyos dolgok megtételére indítja. Ha fiú vagy, és szeretsz egy lányt, elmész, virágot veszel neki, megveszed neki, amit szeret, mindent megteszel, hogy elnyerd a kegyét. Olvassuk el a következő igét is János 14-ből, aztán menjünk a Korinthusiakhoz írt levélhez, és nézzük meg, mi a 23. vers célja. *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet; és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozást szerzünk."* Ha valaki szeret engem, az én Atyám szereti őt, és én is szeretem őt – mondja az Úr Jézus.

Olvassuk el a 2Korinthus 11. részének 2. versét is, hogy lássuk, miféle szeretetről van ott szó, és miért jön hozzánk az Úr Jézus, milyen kapcsolatba lép velünk: *„Mert féltelek titeket Isten féltésével; mert eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint tiszta szűzet állítsalak a Krisztus elé."* Ámen.

Miért jön hozzánk az Úr Jézus, hogy velünk lakjon? Mi célból? Mit mond itt Pál apostol? A múltról van szó, nem a jövőről: *„eljegyeztelek titeket.”* Mi van a házasság előtt? A feleség felkészül, és mielőtt feleség lenne, jegyes.

De mikor kerül sor az eljegyzésre? Akkor, amikor már van szeretet, vagy talán eljegyezzük egymást, és menet közben fedezzük fel a szeretetet? Fontos megkérdeznünk magunktól, mikor kellene belépnünk ebbe a jegyességi kapcsolatba. Az *„eljegyeztelek”* múlt időben áll.

Az Úr szemrehányása az efézusi gyülekezettel szemben az volt, hogy elhagyta az első szeretetét, azt a szeretetet, amely akkor volt benne, amikor eljegyezte magát az Úrral. A *„ha valaki szeret engem”* arra késztet, hogy megkérdezzük: hogyan kell szeretnünk Őt? Ha Máté 10-et olvassuk, ezt találjuk: *„Ha valaki jobban szeret engem, mint apját, anyját… azt én és az én Atyám szeretni fogjuk.”*

János 15. részének 9. versében ezt olvassuk: *„A miképen szeretett engem az Atya, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha megtartjátok az én parancsolataimat, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.”* Ámen. Nyilvánvaló, hogy az Úr Jézus szeretetkapcsolatba, jegyességi kapcsolatba akar lépni velünk. János 15:15-ből látjuk, hogy a szeretet cselekedetekre, a szeretet megnyilvánulásaira indít minket.

Amikor szeretsz, szerelembeteg lehetsz. Ez egy kép arra, milyen mély öröm hallani a szeretett személy szavait. Azt mondja az ige, hogy *„szerelembeteg”* volt. Meg lehet látni egy fiatalemberen, hogy *„szerelembeteg”*? Voltak régen olyan esetek, amikor két fiatal forrón szerette egymást, de a szülők nem egyeztek bele, és egyikük beleszenvedett ebbe a helyzetbe. Hallottatok ilyen esetekről?

Most nem földi dolgokról beszélünk, hanem arról a kapcsolatról, amely az illető fiatal gondolataiban növekedett. Próbáljuk meg leírni az Úr Jézust, hogy megértsük, kibe szeretünk bele, kit szeretünk. Szeretetünknek őszintének kell lennie, nem szabad, hogy a jutalom elnyerésének vágya indítsa, mint a paradicsom, a pokol elkerülése, az egészség vagy az örök élet.

Ha csak ezekre az *„ajánlatokra”* összpontosítunk, nem születik meg bennünk az igaz szeretet. Romániában, Ceausescu kommunista diktatúrája idején az emberek felnéztek valakire, ha autója volt, hiszen a hetvenes–nyolcvanas években ritkaságnak számított az autó. Akinek autója volt, azt gyakran sztárnak vagy gazdag embernek tekintették. Sok nő vágyott arra, hogy olyan férfihoz menjen feleségül, akinek autója van, jobb élet reményében, feltételezve, hogy háza is van.

Az Úrral való kapcsolatunkban azonban Ő azt akarja, hogy ne azért vonzódjunk hozzá, amit ad nekünk, hanem azért, mert Ő maga a legszebb és a legdrágább. Az Ő jegyeseként meg kell becsülnünk és kívánnunk kell, hogy olyan jellemünk és vonásaink legyenek, mint amilyenek az Atyának és a Fiúnak vannak.

Térjünk vissza Máté evangéliumának 11. részéhez, ahol az Úr Jézus két olyan vonása kerül előtérbe, amelynek vonzania kellene minket: az Ő szépsége és a Világosság, amelyet a világba

hozott. Az emberek mégis a sötétséget és a világ jellemét választották Krisztus jelleme helyett. A 29. versben ezt olvassuk: *„Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg én tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”* Ámen. Ez az ige három dologra tanít: vegyük fel az Úr igáját, tanuljunk tőle, és legyünk szerelmesek belé. Ha valakit teljes szívből szeretünk, örömmel tesszük meg mindazt, amit az a személy tesz.

Ha a tékozló fiú példázatára gondolunk, látjuk, hogy az otthon maradt fiú szolgált és engedelmes volt, de hiányzott belőle a szeretet. Amikor az apja bizonyos dolgokat tett, a fiú haraggal nézte, ami azt mutatja, hogy nem volt benne igaz szeretet. Az igaz szeretet nem ébreszt haragot, még akkor sem, ha nem érti a másikat.

Az otthon maradt fiú nem volt képes igazán szeretni, pedig engedelmeskedett és megtartotta a parancsokat. Ugyanígy mi is megtarthatjuk Isten igéit, de a lényeg az, hogy meglegyen bennünk az a szeretet, amelynek mindig vezetnie kellene minket.

Előfordulhat, hogy észrevesszük: a társunk nem viszonozza ugyanazzal a gyengédséggel. Amikor másokra is megosztja a figyelmét, nem nyilvánvaló? Vagy ha egy lány több férfival is kacérkodik, miközben mi teljes szívünkből szeretjük, rájövünk, hogy az érzések nem kölcsönösek. A kapcsolat nem kezdődhet el igazán, ha csak az egyik fél van benne.

Isten, aki ismeri a szíveket, tudja ezt. Tudja, mikor ég a szívünk az Úr Jézusért. Azt mondja: *„tanuljátok meg én tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok”* (Máté 11:29). Csodálatos ígéretünk van: nyugalmat találunk a lelkünknek.

De ami most minket érdekel, az az, hogy az Úr Jézus szelíd és alázatos. Ő a mi szerelmesünk, Ő az, akit becsülünk. Ha a szerelmesünk alázatos, akkor nekünk is arra kellene vágynunk, hogy olyanok legyünk, ha vonz minket az Ő jelleme.

Isten megtervezte, hogy az Ő képére és hasonlatosságára formáljon minket. Ez a célunk: megtartani Szerelmesünk parancsolatait és beszédét, hogy ezek olyanná formáljanak minket, amilyen Ő.

Azért jött, hogy szeressen minket – de kit? Egy nyomorult és beteg embert, nem igaz? És ha mi is szeretjük Őt, azt akarja, hogy átformáljon minket, méltóvá tegyen arra, hogy a felesége legyünk, szeplő és sömörgőzés nélküli szűz. Ez Isten munkája: hogy elvezessen minket a méltóság nagykorúságára.

Mit jelent alázatosnak lenni? Az Úr Jézus alázatos. Bele kellene szeretnünk az Úr Jézusnak ebbe a jellemvonásába, nem igaz? Gyakran halljuk, hogy az emberek könnyedén mondják valakiről, hogy alázatos, de mit jelent valójában az alázat? A büszkeség ellentéte: azt jelenti, hogy alázatos és engedelmes valaki.

Isten Fia engedelmes az Atyának. Nekünk is ugyanaz az Atyánk van, a mennyei Atyánk. Nem így imádkozunk: *„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben”*? Ugyanaz az Atya, nem igaz? Ha a Fiú engedelmes, akkor a Fiú feleségének is ilyennek kell lennie. Hogyan kellene felkészülnie? Mit kellene tanulnunk, amikor összegyűlünk? Alázatot kell tanulnunk, mert a Fiú alázatos. Amikor

összejövünk, nem kellene olyan dolgokról beszélnünk, amelyeknek semmi közük az Úr Jézus jelleméhez. Inkább azt kellene kérdeznünk: *„Mivel több a te szerelmesed? Mivel több a te szerelmesed másnál?”* Az én szerelmesem alázatos, és én is alázatos szeretnék lenni, olyan, mint Ő.

Az alázatról az Apostolok cselekedeteinek 8. részében fogunk olvasni, ahol az Úr Jézusról van szó. Ezek az igék segítenek abban, hogy beleszeressünk az Úr Jézus jellemébe. Rendkívüli az Ő „teljesítménye”. Amikor gúnyolják és kínozzák, milyen gyorsan reagál? Nulla, nem igaz? Egy óránként 250 kilométerrel száguldó autóra gondolok. De az Úr Jézus reakcióideje, amikor megbántják vagy kigúnyolják, nulla. Arra kellene vágynunk, hogy olyan legyen a „reakcióidőnk”, mint az Úr Jézusé. Nem szép ez a „sebesség”? Vágyunk arra, hogy *„megvásároljuk”* ezt a tulajdonságot? Ilyen az Úr Jézus.

Az Apostolok cselekedeteinek 8. részéből fogunk olvasni, a 30. verstől a 35. versig: *„Odafutván pedig Fülöp, hallá, hogy Ésaiás prófétát olvasta, és monda: Vajjon érted-é, a mit olvasol? Az pedig monda: Mimódon érthetném, ha valaki meg nem magyarázza nékem? Kéré azért Fülöpöt, hogy feljővén, üljön vele. Az írás helye pedig, a melyet olvas vala, ez vala: Mint juh vitetett mészárszékre, és mint a bárány az őt nyíró előtt néma, úgy nem nyitotta meg a száját. Megaláztatásában ítélete elvétetett; az ő nemzetségét pedig kicsoda beszéli el? mert elvétetik a földről az ő élete. Felelvén pedig a komornyik Fülöpnek, monda: Kérlek téged, ki felől mondja ezt a próféta? önmaga felől-é, vagy valaki más felől? Fülöp pedig megnyitván az ő száját, és elkezdvén ez írástól, hirdeté néki a Jézust.” Ámen.*

Mit olvasott az etióp? Mire vonatkozott az az Írás, amelyet olvasott? Kiről volt szó benne? Az Úr Jézus jellemvonásairól. Ez volt az olvasmánya tárgya. Rendkívüli jellemvonás: *„Megaláztatásában ítélete elvétetett… mint juh vitetett mészárszékre”* – szinte már túl sok, mintha ez lenne az alázat legmagasabb foka, amelyről az etióp olvasás közben tudomást szerzett.

Ez az Úr Jézus egyik legszebb jellemvonása. Fülöp elkezdte bemutatni az Úr Jézust, megmutatni az Úr Jézust, hirdetni Őt, megmutatva, milyen az Úr Jézus. Ez az evangélium, az evangélium szépsége, a Krisztus dicsőségének evangéliuma, aki Isten képe.

Ennek a világnak az istene ezekben az időkben megvakította a hitetlenek értelmét, hogy ne lássák ennek a szépségnek a ragyogását, és ne szeressenek bele az Úr Jézusba. Nekünk azonban ez kell legyen a célunk: úgy bemutatni az Úr Jézust, hogy az emberek beleszeressenek, válasszák Őt, megvegyék ezt a drága gyöngyöt, és eladják mindenüket. Ha nem ismerik fel ezt a nagy értéket, nem adják el mindenüket.

Ma azt látjuk, hogy az emberek sok mindent megtartanak maguknak, és közben az Úr Jézussal is együtt akarnak lenni. Mit jelent az, hogy megaláztatásunkban ítéletünk elvétetik? Most néhány nehezebb szakaszt fogunk olvasni, de ezek is Isten Igéjének részei, és arra valók, hogy alázatra tanítsanak minket, akár gyermekek, akár asszonyok, akár férfiak vagyunk.

Az efézusi levél 5. részét figyelmesen olvassátok, kérlek, mert mindannyiunkról szól, nem csak bizonyos személyekről. A 21. vers így szól: *„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti asszonyok, a ti saját férjeteknek engedelmeskedjetek, mint az Úrnak. Mert a férfiú feje az asszonynak, miképen a Krisztus is feje az egyháznak; és ugyanő megtartója a testnek. De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is az ő férjeiknek mindenben.”* Ámen.

Sokan ennek a szakasznak az olvasásakor csak arra figyelnek, mit kell tennie az asszonynak, de vegyétek észre, hogy a férfiak engedelmességéről is szó van. *„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”* Mindannyian arra vagyunk elhívva, hogy engedelmeskedjünk egymásnak, az asszonyok és a férfiak egyaránt. Mit jelent az engedelmesség?

Ahogy korábban olvastuk, az engedelmesség az alázat egyik vonása. Meg kell tanulnunk engedelmeskedni, akár Istenről, akár az Úr Jézusról, akár a testvérekről van szó. A férfi feje az asszonynak, ahogyan Krisztus feje az egyháznak, és ha emlékszünk a Korinthusi levélre, Krisztus a feje a férfinak.

Ha Krisztus a feje a férfinak, akkor a férfinak hogyan kell engedelmesnek lennie Krisztus iránt? Ahogyan az asszonyoknak engedelmeseknek kell lenniük a férjüknek, úgy a férfiaknak is engedelmeskedniük kell Krisztusnak.

Fel kell fedeznünk az Úr Jézus szívének rejtett szépségét, és bele kell szeretnünk, mindennél jobban szeretve azt. Az Úr Jézus arra buzdít minket, hogy ne találjuk unalmasnak ezt a szépséget, hanem tartsuk a legnagyobb kincsnek. A Filippibeliekhez írt levél 2. részének 5. versében ez áll: *„Az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is”*. Ő, noha Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő. Ezt átfogalmazva mondhatjuk: a feleség, bár egyenlő a férjével, nem tekintheti zsákmánynak a vele való egyenlőséget. Sok esetben azonban a feleség egyenrangúnak tekinti magát a férjével, és megmondja neki, mit tegyen.

Fontos, hogy az Úr Jézus alázatára összpontosítsunk. Nincs egyetlen pillanat sem a Szentírásban, amikor az Úr Jézus tanácsot adott volna Istennek. Ez utálatosság lett volna. Megalázta magát, és mindenben engedelmes volt, alávetve magát Istennek. Ez az igazi alázat, szemben az emberi alázattal, amely gyakran csak hagyomány. Az igazi alázat teljes engedelmességben nyilvánul meg.

Kérdezzük meg tehát magunktól: milyennek kell lennie az alázatnak Isten jelenlétében? Olyannak, amilyen az Úr Jézus volt Isten jelenlétében. A gyermekeknek és mindannyiunknak ezt a példát kell követnünk.

Ezékiel könyvének 16. részében ezt olvassuk: *„És elmenék melletted… és ímé, a te időd a szerelmesek ideje vala.”* Ne serkentsétek fel a szerelmet, míg nem akarja! Amikor az Úr Jézus elmegy mellettünk, és látja, hogy eljött a szerelem ideje számunkra, úgy dönt, hogy szövetséget köt velünk, és azt mondja: *„megesküvém néked, és szövetségre lépék veled, és enyém lettél.”*

Így kezdődik a vele való életünk, alázatban és nem engedetlenségben, felismerve, hogy nem szabad zsákmánynak tekintenünk az Istennel való egyenlőséget. Az Úr Jézus jelleme az Ő szépségének a lényege. Furcsának tűnhet, de Isten országában így állnak a dolgok: Ő *„önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén”*, és *„mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig”*.

Annyira szeretem Őt, hogy hasonlítani szeretnék hozzá: szolgává lenni, megalázni magam és engedelmesnek lenni, egészen a halálig, ahogyan az én hercegem, az én szerelmetesem tette. *„Mivel több a te szerelmesed más szerelmesnél? Mivel?”* Ő alázatos! Szeressünk bele, és beszéljünk szerelmesünk szépségéről, mert ha benne akarunk lenni, róla fogunk beszélni.

Az Úr Jézus istenfélő volt, és *meghallgattatott az ő istenfélelméért*. Mi is istenfélelemre vagyunk elhívva: törekedjünk arra, hogy istenfélők legyünk, csodáljuk Istent, és szigorúan engedelmeskedjünk neki. Ez az Úr Jézus jelleme, az Ő szépsége, és erre hívattunk el: hogy beleszeressünk Őbelé és az Ő jellemébe. Nem elég csak szeretni az Úr Jézust; be kell fogadnunk Őt a szívünkbe, úgy, hogy semmi más ne legyen ott.

Meg van írva, hogy *„az utolsó napokban az emberek magokat szeretők lesznek, engedetlenek, istentelenek, kiknél megvan a kegyességnek látszata.”* Szeretnek valamit, van valami. Van buzgóságuk, eljönnek a gyülekezetbe. Van bennük valami. De nincs meg bennük az első szeretet. Itt van a veszély: hogy megvan a kegyesség, aztán elveszíted. Ez nagy veszély, de még nagyobb, ha soha nem is volt meg, csak a kegyesség látszata. Sok mindent lehetne még mondani, de az idő nem engedi, hogy sokáig beszéljünk. Segítsen meg az Úr engem is, titeket is, hogy egyre jobban beleszeressünk az Úr Jézusba. Ámen.

Sursa: *Mivel több a te szerelmesed másnál?* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/mivel-tobb-a-te-szerelmesed-masnal